

กฐินหัวหิน

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗

ณ วัดป่าสมสงค์ ต.ทับใต้ อ.หัวหิน จ.ประจวบคีรีขันธ์

เดี๋ยวเราจะมีการทอดกฐินนะ การทอดกฐินมันต้องมีพระครบสงฆ์ไง เวลาพูดถึงเรื่องวัด เราว่า “วัด” เราเคยว่าวัดมีสิ่งปลูกสร้าง ต้องมีโบสถ์ ต้องมีวิหาร ต้องมีอะไรถึงจะเป็นวัด แต่ในธรรมเนียมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคือวัตร

วัตร คือข้อวัตรปฏิบัติ กฐินต้องมีพระครบสงฆ์ไง บุคคล สงฆ์เป็นสงฆ์สมมุติ เป็นสมมุติสงฆ์ หนึ่งเป็นบุคคล สองหรือสามเป็นคณะ คณะนี้ เวลาอุโบสถ บุคคลอุโบสถ คณะอุโบสถ สังฆอุโบสถ ใด สังฆอุโบสถต้องสงฆ์ ๔ องค์ขึ้นไปถึงเป็นสังฆอุโบสถ นี้วัตรปฏิบัติ

วัตรคือการประพฤติปฏิบัติไง ไม่ต้องมีสิ่งปลูกสร้าง ไม่ต้องมีสิ่งใดเลย พระอยู่ในป่า อยู่ในป่าถ้าครบสงฆ์ นี้ทำสังฆกรรมได้ ต้องทำสังฆกรรมด้วยเพราะเป็นวินัยกรรม วินัยกรรมจะเสร็จสำเร็จได้ อาบัติจะพ้นได้ด้วยวินัยกรรม คือการกระทำ มีการกระทำ ถ้าไม่มีการกระทำ ภิกษุ ๔ องค์ร่วมกันเป็นสังฆะ แต่ไม่มีใครสามารถสวดพระปาฏิโมกข์ได้นะ ปรับอาบัติปาจิตตีย์ทุกองค์ เวลาถึงทุกองค์ครบสงฆ์แล้วไม่ทำ ไม่สามารถทำกิจของสงฆ์ได้ ปรับอาบัติพระทุกองค์เลย

ฉะนั้น พระเวลาในสมัยพุทธกาล ถ้าครบสงฆ์แล้วถ้าสวดปาฏิโมกข์ไม่ได้ ในพรรษาให้ไป เพราะสมัยพุทธกาลไม่มีตำราใจ เรียนจากปากต่อปาก ต้องไปท่องจากสงฆ์อีกสังคมาหนึ่ง แล้วถ้าไปต่อจนท่องปาฏิโมกข์ได้

คำว่า “ท่องปาฏิโมกข์” คือศีลธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ต้องทบทวน ต้องทบทวนทุก ๑๕ วันนะ พระที่ประพฤติปฏิบัตินี้ฝึกศีลใหม่ ถ้าฝึกศีลนี้การประพฤติปฏิบัติมันจะมีความถึงเลสงสัยไป

ศีล สมาธิ ปัญญา ถ้ามีศีล สมาธิเกิดขึ้นจะเป็นสัมมาสมาธิ ถ้าไม่มีศีล สมาธิเกิดขึ้น ทำไมเวลาเขาเป็นมนต์ดำ เขาทำสิ่งที่ว่าทำเสน่ห์ยาแฝด ทำลายครอบครัวกันต่างๆ ต้องใช้สมาธิเหมือนกัน มันเป็นมิจฉาสมาธิไง การทำสมาธิเป็นสัมมาก็ได้ เป็นมิจฉาก็ได้ ถ้าเป็นมิจฉา มันจะไม่เข้ามรรคขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปเรียนกับ ออาหารดาบส ไปเรียนกับลัทธิต่างๆ มา ที่ว่า ๖ ปีนั้น ๖ ปีนั้นเป็นการลองผิดใจ สิ่งทดลองผิดนั้น เพราะสิ่งทดลองผิดมันถึงไม่มีหลักเกณฑ์

ทีนี้ถ้าจะไม่วางศีลไว้ เวลาประพฤติปฏิบัติ มันก็ทำแต่ความพอใจของตัว ทุกคนมีกิเลส ทุกคนมีความพอใจ สิ่งทีพอใจมันก็คิดว่าตัวเองทำสิ่งใดพอใจ สิ่งนั้นจะเป็นความถูกต้องไง ถ้าเป็นความถูกต้อง กิเลสขยับไซ้ ถึงต้องมีสมาธิ ถ้ามีสมาธิขึ้นมา

ถ้าคนเราฟุ้งซ่าน คนเรามีความคิด มีความจินตนาการของตัว สมาธิเกิดได้ไหม? เป็นไปไม่ได้เลย ต้องมีสมาธิ แต่ถ้ามีสมาธิ คนมันอยากได้อะไรดี อยากโดยกิเลสค้นหาความทะยานอยาก สิ่งอยากนั้นมันทำสมาธิขึ้นมาได้ มีกำลัง มันก็จะไปทำลายครอบครัวเขา ทำลายความเป็นอยู่ของสังคมได้เหมือนกัน ถึงต้องมีศีลก่อน ศีลแล้วเกิดสมาธิถึงจะมีปัญญาขึ้นมา

ปัญญา เห็นไหม ต้องท่องปาฏิโมกข์ ต้องทำวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ มันถึงจะควบคุมการประพฤติปฏิบัติของตัวเอง วัตรเป็นอย่างนี้ไง วัตรคือข้อวัตรปฏิบัติ สงฆ์ครบสงฆ์ขึ้นมาแล้วถึงจะเป็นสังฆะ สิ่งที่เป็นสังฆะขึ้นมาแล้วยังรับกฐินไม่ได้ เพราะอะไร เพราะในสังฆะนั้นจะยกผ้า

เวลาทอดกฐินนะ ในสมัยพุทธกาล กฐินหมายถึงผ้ากฐิน กฐินหมายถึงสะดึง สะดิงที่ดึง กฐินนั้นให้การเย็บผ้านั้นไง ถ้าการเย็บผ้านั้นเสร็จภายในวันเดียว สังฆะนั้นมีความสามัคคี ถ้าสังฆะไหนมีความสามัคคี สังคมไหนมีความสามัคคี สังคมนั้นจะอยู่ด้วยความเป็นสุข

ในการประพฤติปฏิบัติก็เหมือนกัน ต้องการความสามัคคี ต้องการ สัมปายะ สังเกตได้ไหมว่าในบ้านเรา ในครอบครัว ในคู่สมรสต่างๆ แล้วมีลูกหลาน ภรรยาต่างๆ ถ้ามีความเห็นความคิดเสมอกัน ลงตัวกัน ความเป็นอยู่ในบ้านจะมีความสุขไหม เห็นไหม นี่ทฎฐิเสมอกัน ศีลเสมอกัน ความเสมอกันในสังคมนั้นไง

สิ่งนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางเรื่องกฐินไว้ มันมีสิ่งที่ว่าให้เป็นประโยชน์อีก มหาศาลเลย มหาศาลเพื่อให้สังคม ให้สังคมนั้นมีความเป็นอยู่ร่มเย็นเป็นสุข ในสมัยพุทธกาลนะ เวลาข้าวยากหมากแพง เขาเคลื่อนย้ายครอบครัว เคลื่อนย้ายหมู่บ้าน วัดอาศัยหมู่บ้านเป็นที่ บิณฑบาต ถ้าหมู่บ้านไหนเคลื่อนย้ายไป ให้เคลื่อนย้ายวัดนั้นตามหมู่บ้านนั้นไปได้ ในวินัยว่าไว้ อย่างนั้นนะ

แต่ในปัจจุบันนี้ พรบ. สงฆ์ออกมา บังคับให้วัดต้องขออนุญาต เป็นการจดทะเบียน การจดทะเบียนนี้ เราจดทะเบียนแล้วแต่ก็ย้ายวัดได้ เพราะในทะเบียนมีการย้ายวัด มีการยุบวัด เห็นไหม วัดร้างมหาศาลเลย ทำไมวัดร้างล่ะ วัดร้างเพราะไม่มีภิกษุอยู่ วัดนั้นร้าง วัดร้างก็เป็นวัดตั้งอย่างนั้น ไม่มีใครย้ายวัด ไม่มีใครยกวัดขึ้นมาใหม่

แต่ในนี้เราเป็นวัด วัดสิ่งที่เป็นสังคมโลกเขา วัดก็ต้องมีการก่อสร้าง สิ่งการก่อสร้างนั้น เป็นบุญกุศลนะ ไม่มีใครสามารถปฏิเสธได้ว่าการสละ การเจือจางกัน การเห็นน้ำใจกันนั้นไม่เป็น บุญ...เป็นบุญ แต่บุญอย่างนั้นบุญโดยอามิสไง สิ่งที่เป็นอามิส เวลาวัด พระอยู่ในวัด ต้องให้วัดใจ ของตัว เวลาโยมมาวัดมาทำไมกัน? มาวัดไปทำบุญ ทำบุญอะไร? ทำบุญเพื่อบุญกุศลนั้นเป็นอามิส

แต่ถ้าทำบุญโดยวัตร วัตรคือวัดใจของตัว ออกมาจากบ้านมีความกังวลกับบ้านใหม่ ออก จากบ้าน สิ่งที่บ้านวางไว้เรียบร้อยไหม มานี้ต้องใช้พลังงาน ต้องใช้สิ่งต่างๆ ต้องใช้ยานพาหนะมา ยานพาหนะเราดีไหม เรามาถึงวัดแล้วนี่โอโฮ! ใจเราฟูหรือหัวใจเราแฟบไหม นี่คือการวัดใจไง สิ่ง ที่วัดใจ นี่ศาสนาเจริญรุ่งเรือง เจริญรุ่งเรืองในหัวใจของภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ถ้าหัวใจ รุ่งเรือง หัวใจมีความสุข

สิ่งที่ว่า เป็นความทุกข์นะ ออกมาจากบ้านกลับไปบ้าน คนจะคอยจับผิด คอยจะอะไร สิ่ง นั้นจะไม่มีคุณค่ากับใจดวงที่มีความสุขเลย แต่ถ้าเรามีความทุกข์ในหัวใจ เราจะระแวงไปหมดเลย มาวัดแล้วกลับไปถึงบ้าน ที่บ้านเขาจะสอบถามว่าเราไปไหนมา เราจะทำอะไร เราจะเอาอะไร ไปโต้ตอบเขา เขาจะเชื่อใจเราไหม เขาจะวางใจเราไหม

ถ้าสิ่งนี้มาวัดใจ ใจมันจะเข้าใจสิ่งนี้ สิ่งนี้ เห็นไหม ใจฟู ใจแฟบ แฟบสิ่งนี้ สิ่งนี้ศาสนา เจริญเจริญตรงนี้ไง ถ้าเจริญตรงนี้ คนเจตนาดี คนทำคุณงามความดีจะทำความผิดพลาดได้ไหม

แล้วเราก็เบื่อหน่ายกันนะ ในปัจจุบันนี้ ในการประพฤติปฏิบัติของผู้ทรงศีลเรานี้แหละ แล้วเราก็เห็นกันอยู่ในโลกเป็นอย่างนั้น เป็นเพราะเหตุใดล่ะ? เป็นเพราะสิ่งนี้มันไม่ถือธรรมตามวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง จะสอนแต่คนอื่น จะสอนสัตว์โลก จะวางศาสนาไว้เพื่อสั่งสอนสังคม ทำไมไม่สอนตัวเองล่ะ? ถ้าสอนตัวเอง นี้วัตรจะเกิด

เราเน้นกันที่วัตร สายกรรมฐานเราเน้นที่วัตร เน้นที่การประพฤติปฏิบัติ เน้นที่การกระทำ แต่ทุกคนนะ ทุกสังคมต้องมีคนดีและคนไม่ดีปนกัน สิ่งที่ดีคนดีและคนไม่ดีปนกันอันนี้มันถึงทำให้สังคมนั้นอยู่เป็นสุขหรือไม่เป็นสุข อันนี้มันต้องย้อนกลับไป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าใจสิ่งนี้หมดนะ

ธรรมของผู้ที่บริหาร ถึงที่สุดแล้วต้องมีอุเบกขา มีเมตตา มีกรุณา มีอุเบกขา เพราะเราเมตตา เราสั่งสอนเขามาก เราพยายามรักษาเขา พยายามคุ้มครองเขา แต่ในเมื่อกรรมของเขาเป็นอย่างนั้น กรรมของเขาคือสิ่งที่สะสมมาในหัวใจ คือกิเลส ตัณหา ความทะยานอยาก สิ่งที่เกิดมาคำเกิดมาขาว มันเกิดมาจากหัวใจนะ ถ้าเกิดมาขาว เกิดมาดำ เกิดมาดำคือว่ามีเวรมีกรรมต่อกัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงสอนเรื่องกรรม ถึงที่สุดแล้วเราพยายามตัดแปลง พยายามสั่งสอน พยายามอบรมขนาดไหน ถ้ามันถึงที่สุดก็ต้องอุเบกขาไง ถ้าเราไม่มีการอุเบกขา สังคมมันจะไปไหน ไหม

เพราะจะสอนให้สังคมนี่เป็นคนดีทุกคน เป็นไปไม่ได้ สิ่งที่เป็นไปไม่ได้แล้วเราจะทำให้มันเป็นไปได้ เราเป็นคนแบกโลกใหม่ ถ้าเราเป็นคนแบกโลก สิ่งที่แบกโลกมันเป็นไปไม่ได้ไง สิ่งที่เป็นไปไม่ได้ถึงต้องมีอุเบกขา นี่คือกรรมของสัตว์

สิ่งที่สัตว์ สัตตะ สัตว์เป็นผู้ซ่อง ถ้าจิตของเขาเป็นผู้ซ่องอย่างนั้น ต้องวางไว้ให้เป็นผู้ซ่องของเขาอย่างนั้น แต่ของเรา เรามีความเปิดตาใจ เราเป็นผู้ที่เบาบาง สิ่งที่เบาบาง กิเลสเบาบางจากใจ เราจะมีโอกาสการประพฤติปฏิบัติ ถ้าเรามีกิเลสเบาบาง เราฟังเสียงสี ฟังเสียงว่าที่นั่นเขามีงานบุญ ที่นั่นเขามีการประพฤติปฏิบัติ หัวใจมันจะเรียกร้องนะ มันจะเรียกร้องหาสิ่งนั้น เพราะอะไร สิ่งนี้เพราะหัวใจเราเบาบาง สิ่งที่เบาบางมันเปิด มันจะยอมรับกับสิ่งที่ว่าที่คุณประโชชน์กับใจ

แต่ถ้าใจคนเราหนัก อามิสก่อน ให้ทำทานก่อน ทำทานนี้เราว่าทำแสนยากนะ แต่เวลาเราทำทานขึ้นไปแล้ว สิ่งนี้ทำได้ง่ายๆ เลย เพราะอะไร เพราะเราพยายามแสวงหามา มีปัจจัยมา เราไปแลกสิ่งใดมาเป็นปัจจัย ๔ เพื่อถวายเป็นทาน เราก็ทำได้แล้ว แต่เวลาบังคับใจนี้แสนยาก จะเอาใจ

ของใจไว้ในใจของตัวเองนี่แสนยาก ถ้าเอาใจของเราไว้ในตัวของเราเองได้ นี่ความสุขจะเกิดจากที่นี่ไง

ถ้าความสุขเกิดจากที่นี่ เวลาโลกเขามีเงินมีทองกันนะ เขาหาความสุข เขาจะไปเที่ยวเมืองนอก เขาจะไปเที่ยวพระจันทร์กันเดี๋ยวนี้ เขาจะไปเที่ยวอวกาศกัน เขาเสียเงินกันไป ๒๐ ล้านดอลลาร์ เพื่อจะได้ไปเที่ยวท่องอวกาศหนหนึ่ง แต่ถ้าเราทำจิตเราสงบเข้ามา เวลามันพ้นจากมิตินั้นจะไปอวกาศไหนล่ะ จิตนี้ไปได้หมดนะ จิตนี้ไปได้หมด จิตที่มันติดอยู่มันติดเพราะมิตินั้นเดียว

เราคิดในมิตินี้ ๒๔ ชั่วโมง เราเกิดมา ๒๔ ชั่วโมง เราก็อายุว่ามีดวงขนาดนั้น เวลาเราตายไปนะ ๑๐๐ ปีของเราเท่ากับของเทวดาเขา ๑ วัน นี่มิตินั้นต่างกันตรงนี้ กาลเวลามันต่างกันตรงนี้ เราอยู่ในสถานะไหน ภพไหน มันก็ต้องอยู่ในมิตินั้น ถ้าอยู่ในมิตินั้น มันก็อยู่ในมิตินั้นจนกว่าจะหมดวาระ วาระของชีวิตไป

เราเกิดชีวิตหนึ่ง เราอยู่ในวาระไหนเราก็อยู่ในวาระนั้น พ้นจากมิตินี้ไป มันก็เกิดมิตินี้ใหม่ต่อไป ต่อไป อยู่ในวัฏฏะนี้ตลอดไป แต่จิตสงบขึ้นมา พ้นจากมิตินี้ได้ ถ้ามีวาสนา มันจะเห็นนรกสวรรค์ มันจะเปลี่ยนแปลงสภาพของมัน อันนี้เป็นนิมิตนะ อันนี้เป็นนิมิต ถ้าเราเห็นในนิมิต แต่ถ้ามันมีวาสนา มันจะเป็นไปธรรมชาติของมัน มันจะเห็นของมัน สิ่งนี้มันอยู่ที่อำนาจวาสนา แต่ไม่ใช่มรรค ไม่ใช่หนทางของศาสนาพุทธ แต่เป็นหนทางที่เป็นเครื่องดำเนินที่จิตมันผ่านได้ เป็นการพิสูจน์ได้ว่าวัฏฏะมีจริงใจ เขาพิสูจน์กันว่า ความสุข ความทุกข์มีจริงใจ แต่ความสุขจริงๆ ในศาสนาถืออริยสัจ มันจะลึกกว่านั้นอีก มันจะเกิดจากวัตรนี้ไป

วัตร คุณวัตรปฏิบัตินี้ไป ถ้าวัตรปฏิบัตินี้มา พระ ทุกคน ใครไม่อยากจะปรารถนาความสุข ใครไม่อยากจะกินอิ่มนอนอุ่น ใครไม่อยากจะมีความสุขสบาย ทำไมพระบวชมาอยู่ป่าอยู่เขา ทำไมบวชมาเพื่อถือธุดงค์วัตร ทำไมอดอาหาร อดนอนผ่อนอาหารเพื่ออะไรล่ะ

วัตรสิ่งนี้คือการเอาชนะตนเองไป

การอดอาหารนี้หิวโดยธรรมชาติของมัน ในเมื่อกระเพาะไม่มีอาหารนี้หิวแน่นอน หิวเฉยๆ นั่นมันเป็นการอดของผู้ที่มีกรรม แต่ผู้ที่มีอำนาจวาสนา เอาวิธีการหิวนี้เพื่อให้กำลังของร่างกาย

เดี๋ยวนี้จะเป็นโรคอ้วน เป็นโรคมก แล้วอย่างฟิตเนสเขาจะทำธุรกิจได้มหาศาลเลย เพราะคนกินแล้วมีพลังงานเหลือใช้ไง พระก็เหมือนกัน กินอ้วนนอนอ้วน เพราะกินอ้วนนอนอ้วน ถึงได้คิดแบบฆราวาสไง เห็นเขาว่าเขามีความสุข ก็อยากมีความสุขกับเขา แต่เราไม่ต้องการความสุขอย่างนั้น ความสุขที่เป็นอามิส ไม่ต้องการไง เราต้องการความสุขจากจิตที่สงบขึ้นมา ที่มันสุขของมันเองโดยที่ไม่อาศัยอามิส ไม่อาศัยการแอบอิงสิ่งใดที่มันเกิดความสุขไง

มันจะสุขในตัวเอง จิตมันสงบขึ้นมามันจะมีความสุข เพราะเกิดจากอะไร เกิดจากเราเข้มแข็ง เรามีวัตรปฏิบัติ เรามีศีล เรามีสมาธิ เกิดทำสมาธิขึ้นมาให้มันเกิด เกิดสมาธิขึ้นมาจิตตั้งมั่น จิตตั้งมั่นนี้ยกขึ้นวิปัสสนา นี่ศาสนาเกิดตรงนี้ เกิดตรงยกขึ้นวิปัสสนาในมรรค ๘ ใจ ในคำริชอบ ความเพียรชอบ งานชอบ งานในการรื้อค้นกิเลส งานในการรื้อค้น นี่ภาคปฏิบัติ

ที่ว่าวัดไม่สำคัญ วัดที่การเป็นอยู่อาศัย นี่เครื่องอยู่อาศัย วัดร้างมหาศาลเลย ทำไมไม่มีพระอยู่ละ แต่นี่เราสร้างขึ้นมาก็เพื่อจะให้ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ เพื่อจะเอาพระไป เออพระที่มีชีวิต เออพระที่ว่าจิตใจมันสงบเข้ามาเห็นภาวะของใจ

ทุกคนมีความสุขชั่วร้อนเหมือนกัน ทุกคนปรารถนาความสุขเหมือนกัน แต่คนหยาบๆ ก็หาความสุขโดยอามิส หาความสุขโดยเรื่องของโลกเขา แต่ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติหาความสุขโดยจิตมันสงบเข้ามาไง หาความสุขโดยที่ไม่ต้องอาศัยสิ่งทีอะไรเข้ามาเจือจางมันเลย แล้วเกิดปัญญา รื้อค้นเข้ามาทำลายกิเลสเป็นขั้นเป็นตอนเข้าไปในหัวใจ นี่มรรคเกิดตรงนี้ไง มรรคญาณอันนี้สำคัญมาก

ว่าภาวนามยปัญญา ศาสนาพุทธสอนเรื่องของปัญญา แต่ที่ผู้ที่ศึกษาอยู่นั้นกำลังใช้ปัญญาแบบโลกียะ กำลังค้นคว้าเอาปัญญาโลกียะมาศึกษาศาสนาพุทธแล้วมันจะเข้าถึงศาสนาพุทธได้ไม่จริง พอเข้าศาสนาพุทธได้ไม่จริง ก็ตีความศาสนาพุทธไม่ออก พอตีความศาสนาพุทธไม่ออก ก็จะบอกปัญญามีขนาดนั้น ปัญญาภาวนามยปัญญาไม่เคยเกิดขึ้นกับหัวใจดวงนั้น จะเข้าไม่ถึง

อ่านพระไตรปิฎกออก อ่านพยัญชนะออก แต่ไม่สามารถอ่านความหมายในพระไตรปิฎกนั้นออกเลย เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไป” แต่วิธีการดับทุกข์ด้วยมรรคญาณ ด้วยอริยสัจ ด้วยสติปัญญา ๘ นี้มหาศาลเลย

แต่เขาก็บอกว่าทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไป ทุกข์เหมือนกัน ทุกข์อย่างนั้นก็เหมือนเด็ก เด็กมันมีความต้องการมาก ให้อะไรมัน มันพอใจ มันก็มีความสุขของมัน ความสุขเกิดดับ

อย่างนี้ความสุขเล็กๆ แต่ความสุขของเรา ความสุขจากความจริง มันจะสุขจากภายในนะ มันสามารถชำระได้

เราไม่ต้องถามใคร ไม่ต้องให้ใครมาหลอกนะ ในศาสนาพุทธนี้หลอกกันไม่ได้ เพราะมันเป็นปัจเจก มันเป็นอกาลิโก มันเป็นการสัมผัสของใจ ใจของเราสัมผัสความทุกข์ ใครจะมาหลอกเราได้ไหมว่าเรามีความสุข เรามีความทุกข์ทุกคน ความทุกข์ไม่ต้องถามนะ ทุกหัวใจมีทุกข์เหมือนกันหมดเลย แล้วมันจะแก้ยังไง มันจะดับอย่างไร มันจะฆ่าอย่างไร มันจะชำระอย่างไร สิ่งนี้มันเกิดจากใจของเรา

ถ้าเราไปศึกษากับครูบาอาจารย์องค์ไหนก็แล้วแต่ เขาสอนเราแล้วมันไม่สามารถชำระได้จริง เรารู้ มันจะหลอกกันไม่ได้หรอก ศัญญาอารมณ์สร้างขึ้นมาให้ว่างขนาดไหน สร้างภาพขนาดไหน มันมีสิ่งที่เกิดอยู่ในหัวใจ มันต้องแสดงออกของมันตลอดไปนะ ถ้าเรารู้ก่อน เราจะไปเจอสิ่งนั้น ถ้าเจอสิ่งนั้น นั่นละคือกิเลส ถ้าเราไม่ได้ชำระสิ่งนี้ ภาวนามยปัญญายังไม่เกิด ถ้าภาวนามยปัญญายังไม่เกิด ภาวนามยปัญญามันจะเกิด เกิดจากใจของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ เกิดจากใจของสัตว์โลกที่ทุกข์ๆ อยู่

ถ้าเชื่อ ศรัทธาแล้วมีวัตรปฏิบัติ ถ้าไม่มีวัตรปฏิบัติ คือโอกาสไง เหมือนนักกีฬา ไม่มีสนามฝึกซ้อม นักกีฬานั้นจะเป็นนักกีฬาที่เข้มแข็งขึ้นมา จะเป็นนักกีฬาอาชีพที่มีเงินทองมหาศาลอย่างนั้นไม่ได้ เขาฝึกซ้อมทั้งชีวิตของเขา เขาฝึกซ้อมขึ้นมาเพื่อจะ让他มีความชำนาญ ถ้าเราไม่ได้ภาวนาของเรา เราไปอ่านแต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราไม่ได้ฝึกซ้อมใจของเราเลย ใจของเราจะไม่เข้มแข็งเลย ใจเราจะอาศัยแอบอิงแต่ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่หัวใจมันทุกข์ร้อน แล้วยืนบนตัวของตัวเองไม่ได้

แต่ถ้าจิตมันสงบขึ้นมา พระสารีบุตรไม่เชื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จนพระไปบอกพระพุทธเจ้าว่าพระสารีบุตรไม่เชื่อ พระพุทธเจ้ามาถามพระสารีบุตร “จริงหรือ เธอไม่เชื่อเรา”

“ไม่เชื่อ” เพราะความเชื่อแก้กิเลสไม่ได้ แต่ความจริงในหัวใจพระสารีบุตร แก้กิเลสของหัวใจ พระสารีบุตรจริง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “ถูกต้อง”

ความเชื่อเป็นอันหนึ่ง ความจริงเป็นอันหนึ่ง ความจริงจากใจที่ฝึกซ้อมที่ปฏิบัตินี้ ทุกคนมีสิทธิ์หมด เพราะเรามีหัวใจใจ หัวใจของเรา ทุกข์ของเรา เราจะแก้ทุกข์ของเราได้ ถ้าเราแก้ทุกข์ของเราได้ ต้องแก้ที่วิธีการนี้นะ นี่เกิดวัตรปฏิบัติ วันนี้เราถึงมีการทอดกฐิน เหตุที่จะทอดกฐินทอดกฐินเพื่อบุญของเรา เพื่อสร้างสมของเรา

เหมือนนักกีฬาที่หาที่ฝึกซ้อม นักกีฬาหาการฝึกซ้อมให้จิตมันเข้มแข็งขึ้นมาใจ ถึงให้ตั้งใจมันไม่มีโอกาส โอกาสในการทอดกฐินปีหนึ่งได้แค่ ๑ เดือน ภายใน ๑ เดือนต้องมีพระปฏิบัติ ต้องมีพระครบสงฆ์ ๕ องค์ ถ้าไม่มีสงฆ์ ๕ องค์ การทอดกฐินนั้นมันเป็นสักแต่ว่า มันเป็นโมฆะ มันไม่เป็นสังฆะขึ้นมา ไม่เป็นบุญขึ้นมาใจ มันเป็นผ้าป่า แต่ถ้าครบสงฆ์ขึ้นมา ไม่ปฏิบัติ ไม่เป็นไร เพราะมันอยู่ที่อำนาจวาสนา ถ้าพระครบสงฆ์แล้วเขาไม่ทอดกฐินก็แล้วกันไป เพราะมันจบไป

แม้แต่ทอดกฐินแล้ว ถ้าเราไม่ได้เย็บ ไม่ได้ตัด ไม่ได้เนา ไม่ได้ย้อม มันก็เป็นกฐินเคาะ กฐินเคาะก็ไม่มีอานิสงส์เหมือนกัน อานิสงส์จะก็เกิดต่อเมื่อการกระทำ สังฆะ ในความสามัคคีเกิดในการกระทำนั้นขึ้น เหตุทุกอย่างต้องมีเหตุ มันถึงมีผล เหตุในการกระทำมี ผลย่อมมี ถ้าเหตุไม่มี ผลนั้นจะไม่เกิดอย่างนั้น

ภายใน ๑ เดือนนั้นเราถึงว่า ถ้าเรามีศรัทธา เรามีความเชื่อ เราทำของเรา บุญทอดกฐินเป็นแบบนี้ บุญทอดกฐิน เรามีสังฆะ มีความเชื่อ เราเข้าใจตามความเป็นจริง แล้วเราทอดกฐินจะเข้าถึงนะ ถึงธรรมวินัย ถึงเนื้อขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ

ธรรมวินัยเป็นศาสดาของเรา ธรรมวินัยคือข้อบังคับของพระ แล้วเวลาทอดกฐินแล้วมันเข้าไปยกเว้นวินัยหลายข้อให้กับพระที่จำพรรษานั้นได้มีโอกาส นี่เข้าถึงธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราได้สัมผัสเลย นี่คือบุญ บุญที่ว่าเกิดขึ้นมา

จากคน บุญที่มันอยู่คายนั่น คุณคิดว่าตาของคนจะมีปัญญาไหม ถ้าตาของคนมีปัญญามันจะตักดวงบุญกุศลนั้นได้ ถ้าตาของเราไม่มีปัญญา เราจะไม่ได้อะไรเลย เราเกิดมาตายเปล่าในวัฏฏะเลย ถ้าเรามีตาขึ้นมา นี่บุญมีกับเราทั้งนั้น เหมือนกับหัวใจมีกับเรา

เรามีความสุขความทุกข์ในหัวใจ ถ้าเราแก้ตรงนี้ได้ นี่บุญเกิดตรงนี้ แล้วเราจะได้สมประโยชน์ตรงนี้นะ ทำอย่างนี้จะเป็ประโยชน์กับเรา ถึงให้ตั้งใจ จะให้ตั้งใจในการถวายกฐินนะ ให้ตั้งใจ ให้เริ่มต้นเลย เอวัง